

Ο Φράνσις Φουκουγιάμα, ο Αμερικανο-Ιάπωνας πνευματικός εκπρόσωπος του ιουδαιο-αμερικανικού «Νεοσυντηρητικού» κινήματος, διεκήρυξε το 1992 στο βιβλίο του *Το Τέλος της Ιστορίας και ο Τελευταίος Άνθρωπος* πως η φιλελεύθερη δημοκρατία ήταν ο τελικός κοινωνικοπολιτικός σχηματισμός, εφ' όσον οι παλαιότεροι εναλλακτικοί όπως ο φασισμός και ο κομμουνισμός είχαν αποδειχθεί ιδεολογικές αποτυχίες, η δε ελευθερία και η ισότητα είχαν τώρα καθιερωθεί ως καθολικές νόρμες. Η οπτική βεβαίως του Φουκουγιάμα περί ιστορίας ως κινούμενης σε διαδοχικές πολιτικές φάσεις είχε αρχικώς εκλαϊκευθεί κατά τον 19ο αιώνα από Γερμανούς στοχαστές όπως ο Γκ.Β. Χέγκελ, ο Καρλ Μαρξ και τους ακολούθους τους, οι οποίοι προσεπάθησαν να διακρίνουν ιστοριογραφικά μοτίβα στις ιδιοτροπίες της στρατιωτικής και οικονομικής μοίρας - και είτε να υποστηρίξουν είτε να εξεγερθούν ενάντια στο τρέχον πολιτικό καθεστώς του έθνους τους, εν προκειμένω της Γερμανίας. Βεβαίως ο Χέγκελ ήταν κάπως ανώτερος από τον Μαρξ, καθὼς υπέθετε πως η πορεία της ιστορίας είναι οι ποικιλόμορφες εκδηλώσεις

ενός εξελισσόμενου Weltgeist, ενός πνεύματος της εποχής, ενώ η υλιστική ιστοριογραφία του Μαρξ καθορίζονταν από απλές οικονομικές αλλαγές.

Παρ' όλα ταύτα το ψεύδος της Εγγελιανής μαρξιστικής φιλοσοφίας της ιστορίας είναι ξεκάθαρο στον καθένα που εξετάζει την ιστορία της χώρας – της Αμερικής – που προωθεί τώρα την φιλελεύθερη δημοκρατία ως ένα παγκόσμιο δόγμα, ενώ στην πραγματικότητα αριστοκρατικές μορφές διακυβερνήσεως επί χιλιετίες απετέλεσαν την πολιτική παράδοση του Παλαιού Κόσμου. Από την σύλληψή της ως ανεξαρτήτου έθνους σχεδόν δεν υπήρξε στην Αμερική η παραμικρά έστω παρέκκλιση από τους φιλελεύθερους δημοκρατικούς στόχους, ο δε Κομμουνισμός και ο Φασισμός όχι μόνον απουσίαζαν εκεί στην Ευρωπαϊκή μορφή τους αλλά, αν ποτέ εμφανισθούν, απορροφῶνται τάχιστα στο τελματωμένο φιλελεύθερο δημοκρατικό πλαίσιο του έθνους. Αυτό που πραγματικώς αντιπροσωπεύει η Αμερικανική κοινωνία είναι ενός είδους ανιστορική, ήμικομμουνιστική ουτοπία όπου τα επί μέρους άτομα αγωνίζονται

σθεναρώς για την κατοχή των μέσων παραγωγής και για να αντισταθούν στην ανάμειξη του κράτους στα δημόσια πράγματα. Μόνον δε λιγοστά στοιχεία μπορούν να διακρίνουν το κομμουνιστικόν ιδεώδες περί ισότητας από το φιλελεύθερο. ΣΥΝΕΠΩΣ, όταν ο Φουκουγιάμα υπαινίσσεται πως έχουμε φθάσει στο «τέλος της ιστορίας», αυτό που υπονοεί είναι ότι ο κόσμος, αφού έχει γνωρίσει γνήσιες ιστορικές αλλαγές, έχει τώρα πλέον κατακτηθεί από μία χώρα που ξεκίνησε και συνεχίζει ως μία τελματωμένη ουτοπία, που είναι ανίκανη τόσο για ιστορική αλλαγή όσο και για πραγματική πρόοδο – ήτοι, για πρόοδο νοουμένην όχι κατά την τεχνολογική αλλά κατά την παραδοσιακή έννοια, δηλαδή προς την ανάπτυξη των πνευματικών, νοητικών και κοινωνικών θέσεων και σημείων αναφορᾶς ενός λαού.

Το «τέλος της ιστορίας» είναι πράγματι ίδιον, ένα φαινόμενο χαρακτηριστικό της Αμερικής ως βρετανικής αποικίας, που οι δεσμοί της με την φυσικώς εξελισσόμενη ιστορία του Παλαιού Κόσμου ήταν ασθενής. Ενώ οι περισσότερες

χώρες που ιδρύθησαν μέσω αποικιακής εγκαταστάσεως καταφέρνουν να διατηρούν και να εξελίσσουν ως έναν βαθμό την κουλτούρα του μητρικού έθνους, όπως για παράδειγμα έχει κάνει η Αυστραλία, η Αμερική ξεκίνησε και εξελίχθηκε κατά μία περίοδο προτεσταντικής και πουριτανικής εξεγέρσεως εναντίον των καθολικών μοναρχικών παραδόσεων της Βρετανίας. Είναι επομένως σημαντικό να αναλογισθούμε το φαινόμενο του Πουριτανισμού, που προκάλεσε τον Αγγλικό Εμφύλιο Πόλεμο κατά την εποχή που η Αμερική αποικιζόταν, και να προσέξουμε την στενή σύνδεση ανάμεσα στον χριστιανικό Πουριτανισμό και τον Ιουδαϊσμό.

Μπορούμε να θυμηθούμε σε αυτό το πλαίσιο ότι στους Ιουδαίους, που είχαν επισήμως απελαθεί από την Αγγλία το 1290 από τον Εδουάρδο Α', επετράπη από τον Πουριτανό δικτάτορα Όλιβερ Κρόμγουελ να επιστρέψουν κατά την δεκαετία του 1650 από την Ολλανδία, όπου ασκούσαν μίαν ακμαία οικονομική επιχειρηματικότητα. Οι Ιουδαίοι έχαιραν όλως υψηλής εκτιμήσεως από τους Πουριτανούς καθ' όλην την Κοινοπολιτεία. Η ομοιότης της καπιταλιστικής ηθικής που

αναπτύχθηκε από τους Πουριτανούς προς εκείνην των Ιουδαίων παρετηρήθη το 1911 από τον Γερμανό κοινωνιολόγο Βέρνερ Σόμπαρτ στο έργο του *Οι Ιουδαίοι και ο οικονομικός βίος*. Ο Σόμπαρτ υπεστήριξε ότι η «προτεσταντική» ηθική, στην οποία είχε επικεντρωθεί ο Μαξ Βέμπερ το 1905 στο έργο του *Η Προτεσταντική Ηθική και το Πνεύμα του Καπιταλισμού*, κυρίως θα έπρεπε να ταυτοποιηθεί ως ειδικώς πουριτανική, και ως τέτοια εξισωτέα με τον Ιουδαϊσμό - αφού, όπως εξηγούσε ο Σόμπαρτ

«Θα ερευθεί και στις δύο [...] η στενή σχέση ανάμεσα στην θρησκεία και την επιχειρηματική δραστηριότητα, η αριθμητική αντίληψη περί αμαρτίας και, πάνω απ' όλα, ο εξορθολογισμός του βίου.»

Με τον Αμερικανικό Εμφύλιο του 1861-1865 οι τελευταίοι δεσμοί με την μοναρχική Αγγλία που ως τότε συνέχιζαν να υπάρχουν στον φιλοαγγλικό Νότο διερράγησαν με την νίκη του ομοσπονδιακού Βορρά. Τότε, την επαύριον του Εμφυλίου Πολέμου, στον ύστερο 19ο και τον

πρώιμο 20ο αιώνα, η χριστιανική ηθική πλευρά της αρχικής Πουριτανικής εργασιακής ηθικής των Αμερικανών υποβαθμίστηκε σημαντικώς ως εκ της μεγάλης κλίμακος εισροής Ιουδαίων από την κεντρική και ανατολική Ευρώπη, που επέτυχαν να μετασχηματίσουν τον ήδη φιλοσημιτικό πουριτανικό χαρακτήρα του Αμερικανικού καπιταλισμού σε πλήρως ιουδαϊκό. Όπως επεσήμανε ο Σόμπαρτ, οι Ιουδαίοι μετείχαν όντως ενεργώς στην αμερικανική οικονομική ζωή ήδη από τον 17^ο αιώνα και είχαν φθάσει σταδιακώς να μονοπωλούν πολλούς κλάδους του αμερικανικού εμπορίου, όπως το εμπόριο καπνού, δημητριακών και βάμβακος. Αλλά πρέπει να σημειώσουμε ότι με την αυξημένη μετανάστευση Ιουδαίων της ανατολικής Ευρώπης κατά τα τέλη του 19^{ου} αιώνας και την προώθηση του Ιουδαϊκού οικονομικού καπιταλισμού, ό,τι είχε απομείνει από την αρχική πουριτανική εργασιακή ηθική και την συνακόλουθη λιτότητα εντός της αμερικανικής οικονομίας διασκορπίστηκε ταχέως, ενώ το μόνο απομεινάρι της αποκλινούσης πουριτανικής θρησκευτικότητας που επεβίωσε ήταν ο μονόχνωτος αντικληρικαλισμός της.

Με την αντικατάσταση του πουριτανικού σεβασμού της εργατικότητας από την παρασιτική βασιλεία του χρηματιστικού κεφαλαίου, η ιουδαϊκή τάση για οικονομικό ουτοπισμό, που κατά τον 20^{όν} αιώνα εκδηλώθηκε ως ολοκληρωτικός κομμουνισμός στην Ρωσία, την ανατολική Ευρώπη και την Άπω Ανατολή, μετασχηματίσθηκε στην νέα «Γη της Επαγγελίας» των Ιουδαίων στον ολοκληρωτικό φιλελευθερισμό του «Αμερικανικού Ονείρου». Όπως το έθεσε ο Σόμπαρτ, «αυτό που ονομάζουμε Αμερικανισμό δεν είναι παρά το απεσταγμένο ιουδαϊκό πνεύμα». Ο καπιταλισμός που προωθήθηκε από τους Ιουδαίους ενδυνάμωσε σταθερώς την προσήλωση του έθνους στην ατομικιστική ελευθερία και την υλική διόγκωση παρά στους πολιτισμικούς στόχους των παλαιών μοναρχιών και αυτοκρατοριών. Φυσικῶ τῶ λόγῳ, ένα τέτοιο έθνος δεν θα μπορούσε ποτέ να αναπτύξει ή να αποκτήσει ανθρώπινη ιστορία. Αντί να παραγάγει παραδείγματα ανθρωπίνου μεγαλείου, μπορούσε μόνο να κομπάσει για μίαν αστική τάξη που διαγκωνίζονταν για ν' αποκτήσει κύρος εκατομμυριούχου και, αντί για ιστορική εξέλιξη,

μπορούσε μόνο να βιώσει περιοδικές οικονομικές ανθήσεις και υφέσεις.

Στο βιβλίο του ο ίδιος ο Φουκουγιάμα προσπαθεί να εισαγάγει ένα Νιτσεικό ερώτημα στην εξύμνησή του της φιλελεύθερης δημοκρατίας εγείροντας το φάσμα του «τελευταίου ανθρώπου» (ΣτΜ: πρβλ. *Νίτσε, «Ζαρατούστρα»*), του μέσου αμερικανίζοντος ανθρώπου του οποίου η ζωή είναι υλικώς κορεσμένη και πνευματικώς κενή νοήματος. Αλλά με άκρατο αφελή οπτιισμό διατείνεται πως μία τέτοια αφορήτως κενή ζωή οπωσδήποτε θα αντισταθμίζονταν σε μία φιλελεύθερη δημοκρατία από την εγγενή ζωτικότητα του ανθρώπου, ένα ανθρώπινο χαρακτηριστικό που αναποφεύκτως θα εξεγερθεί ενάντια σε μία τέτοια μονότονη ύπαρξη. Αυτή η ζωτικότης είναι αυτό που ο Πλάτων ονομάζει το μεσαίο μέρος της τριμερούς ψυχής, ανάμεσα στο έλλογον και το ζωώδες μέρος της. Στο φιλελεύθερο δημοκρατικό σύστημα, κατά την άποψη του Φουκουγιάμα, αντί για την επανεμφάνιση αυτής της παθιασμένης ενεργείας υπό την μορφή βιαίας συγκρούσεως, όπως συμβαίνει στην περίπτωση εθνικιστικών ή

ιμπεριαλιστικών κρατών, θα συντελείται η απορρόφησή της από τα αθλήματα, τις επιχειρήσεις και τα πολιτικά πανηγύρια, όπως οι προεκλογικές εκστρατείες.

Η πίστις του Φουκουγιάμα στο είδος κοινωνικής μηχανικής που στοχεύει παγκοσμίως η φιλελεύθερη δημοκρατία, αγνοεί την τεράστια διαφορά ανάμεσα στα κράτη του Παλαιού και του Αμερικανικού Κόσμου. Όντως το νεοσυντηρητικό εγχείρημα που προπαγανδίζεται υπό του Φουκουγιάμα χρησιμεύει ως διαχρονική υπενθύμιση της ασυμβατότητος ανάμεσα στο αμερικανικό και τα γνησίως ευρωπαϊκά συστήματα πολιτικής σκέψεως. Οι αμερικανικές κοινωνικές αξίες που επιβάλλονται στην Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο διά οικονομικών και στρατιωτικών μέσων είναι κατ' ουσίαν ξένες και δεν έχουν προοπτική ούτε για να ριζώσουν εύκολα ούτε να αντέξουν τελικώς. Αυτό συμβαίνει διότι, αντιθέτως με το αμερικανικό έθνος, τα ευρωπαϊκά καθώς και άλλα παλαιά έθνη έχουν μίαν ιστορική ζωτικότητα, που δεν μπορεί να αποπνιγεί από την αμερικανική φιλαργυρία. Για να επεξηγήσω αυτό το γεγονός, θα εξετάσω τις χαρακτηριστικές

πολιτικές παραδόσεις των Ινδοευρωπαίων και τα αλληλοσυγκρουόμενα και συμβαλλόμενα διανοητικά ρεύματα, που κατά την πορεία της συγχρόνου ιστορίας έχουν στρεβλώσει αυτές τις παραδόσεις.

II

Για να κατανοήσουμε το παραδοσιακό ινδοευρωπαϊκό κοινωνικό ήθος, θα ξεκινήσω με την παραδειγματικώς Αρία αντίληψη περί κοινωνίας που είναι ευδιάκριτη στην αρχαία Ινδία. Το περίφημο «σύστημα καστών» των Ινδών είναι, κατ' αντίθεσιν προς το σύγχρονο Δυτικό «ταξικό σύστημα», εντελώς πνευματικό: οι άνθρωποι σ' αυτό αναγνωρίζονται όχι από την οικονομική τους κατάσταση (όπως με τις σύγχρονες τάξεις) αλλά από την κληρονομική πνευματική ικανότητά τους. Οι τέσσερεις ινδικές κοινωνικές τάξεις αναπαριστώνται συμβολικώς ως η κεφαλή, οι βραχίονες, οι μηροί και τα πόδια της αρχεγόνου κοσμικής ανθρωπομορφικής μορφής της θεϊκής Ψυχής που ονομάζεται Purusha. Η εκδήλωση της ίδιας της Ψυχής θεωρείται ότι προκύπτει ως

αποτέλεσμα των τριών εγγενών της μορφών ενεργείας, sattva, rajās και tamas. Η πρώτη αντιπροσωπεύει την καθαρή ύπαρξι, η δεύτερη την κίνηση και η τρίτη την ακινησία. Εφ' όσον δε υπάρχει μία στενή και αναπόφευκτη αντιστοιχία ανάμεσα στον μακρόκοσμο και τον ανθρώπινο μικρόκοσμο, αυτές οι τρεις ενέργειες εμφανίζονται ενσωματωμένες, σε διαφόρους βαθμούς, και ανάμεσα στους ανθρώπους επίσης. Το σαττβικό στοιχείο εκδηλώνεται πιο πλήρως στους Βραχμάνους, το ρατζασικό στους πολεμιστές ή Ξατρίγυας και το ταμασικό (σκοτεινό, βαρύ) στους Βαΐσυας και τους Σούντρας, ιδίως δε στους τελευταίους. Αυτή είναι η αρχική πνευματική και ψυχολογική βάση κάθε κοινωνικής ιεραρχίας.

Ο βραχμάνος οφείλει την εξέχουσα κοινωνική θέσιν του στην υπεράνθρωπη πνευματική του δύναμιν. Το Μπράχμαν, η θεότης που αντιπροσωπεύει το Νοητικό φως του κόσμου, προκύπτει ετυμολογικώς έκ τινος λέξεως υποδηλούσης την δημιουργικήν δύναμιν, είναι δε προνόμιον και καθήκον του βραχμάνου το να την αντιπροσωπεύει. Οι Ξατρίγυας, ήτοι πολιτικοί

άρχοντες και πολεμισταί, χρησιμεύουν μόνο για την υποστήριξη αυτής της δημιουργικής δυνάμεως, τόσο στην χώρα όσο και στο σύμπαν. Επομένως ο βραχμάνος και ο ξατρίγυα αποτελούν την πρότυπον ινδο-ευρωπαϊκή πολιτική οντότητα που επικεντροῦται στην διττήν πολιτική οργανικότητα, που στην ευρωπαϊκή πολιτική ονομάζονται Κράτος και Εκκλησία.

Αν στραφούμε στους Έλληνες φιλοσόφους, βρίσκουμε ότι στον Πλάτωνα και στον Αριστοτέλη το κράτος ξαναγίνεται σταθερώς αντιληπτόν υπό όρους συγκροτήσεως της παγκοσμίου και της ατομικής ψυχής. Κατά τον Πλάτωνα, η ψυχή *«εἶναι τὸ αὐτὸ ἑαυτὸ κινουῖν»* και φυσιολογικῶς προηγείται του σώματος εφ' ὅσον *«καὶ μεταβολῆς τε αὐτῶν καὶ μετακοσμήσεως ἀπάσης ἄρχει παντὸς»*.

Η ψυχή, ὅπως και στην αρχαία Ινδία, διακρίνεται στο Βιβλίο 4 της Πολιτείας του Πλάτωνος σε τέσσερα μέρη: ένα υψηλότερο ἔλλογον ἢ πνευματικό μέρος (που ονομάζεται *λογιστικόν*), αντιστοιχοῦν εις το ινδικόν *sattva*, ένα μεσαίο, φλογερό (που αποκαλεῖται *θυμοειδές*) αντιστοιχοῦν στο *rajas* και ένα κατώτερο

αισθησιακό μέρος (αποκαλούμενον *επιθυμητικόν*) που αντιστοιχεί στο *tamas*. Εφ' όσον η κοινωνία είναι ένα φαινόμενο τόσο οργανικό, όσο και τα άτομα από τα οποία αποτελείται, και σε ένα κράτος επίσης όσο περισσότερο κυριαρχεί το λογικό στοιχείο επί του φλογερού, τόσο περισσότερο προσεγγίζει αυτή η πολιτεία την ιδεώδη πολιτική μορφή. Αλλά πειθαρχία των κατωτέρων επιθυμιών στα προστάγματα της λογικής απαντάται μόνον εις ολιγίστους - δηλονότι τοῖς «βέλτιστα μὲν φύσιν, βέλτιστα δὲ παιδευθεῖσιν» ἀνδράσι, ἐνῶ τα ἀπαίδευτα καὶ ἀχαλίνωτα πάθη ἀπαντώνται ἐν ἀφθονίᾳ ἀνάμεσα στα παιδιά, τις γυναίκες και τις κατώτερες τάξεις, οι οποίες και αποτελούν το μέγιστον της κοινωνίας. Οι αριστοκρατικοί «φύλακες» της ιδεώδους πολιτείας του Πλάτωνος επομένως απαιτείται να είναι πραγματικοί φιλόσοφοι, που δεν θα ελκύονται από τις κατώτερες τάξεις.

Ο Αριστοτέλης συνεχίζει την πνευματικώς προσανατολισμένη πολιτική θεωρία του Πλάτωνος στα «*Ηθικά Νικομάχεια*», όπου διακηρύσσει ότι ο πρωταρχικός σκοπός της πολιτικής είναι η επίτευξη του βελτίστου δυνατού

για το έθνος. Οι ανώτερες τάξεις ενός έθνους θα αποτελέσουν τους πολίτες με πλήρη δικαιώματα, που θα αναλάβουν τα στρατιωτικά και διοικητικά, συμπεριλαμβανομένων και των ιερατικών, αξιώματα της χώρας. Οι νομοθέτες θα πρέπει να κυβερνούν έχοντας ξεκάθαρη γνώση της πνευματικής συγκροτήσεως του ανθρώπου, δηλαδή των λογικών και των ορμητικών στοιχείων που ο Πλάτων διέκρινε στην ατομική ψυχή. Και είναι το καθήκον των νομοθετών να διασφαλίσουν την κυριαρχία της ανωτέρας όψεως της ψυχής επί της κατωτέρας.

Οι Πλατωνικές αρχές επανεμφανίζονται στην Ευρωπαϊκή Αναγέννηση στα γραπτά αριστοκρατικών διανοητών όπως ο Φραντσέσκο Γκουιτσαρντίνι και ο Ζαν Μποντέν. Κατά τον Γκουιτσαρντίνι, που παρέσχε μίαν κριτική του Νικόλο Μακιαβέλλι σε ένα από τα έργα του, *Considerazioni intorno ai 'Discorsi' del Machiavelli sopra la prima deca di Tito Livio* (Στοχασμοί επί των Διαλόγων του Μακιαβέλλι, 1528), ο κύριος λόγος για τον οποίο ένας πρίγκηπας και η αριστοκρατία είναι ανώτεροι του λαού είναι πως δεν υπόκεινται σε ολέθρια

πάθη όπως, ιδίως, ο φθόνος. Ο Γάλλος αναγεννησιακός φιλόσοφος Ζαν Μποντέν, που είναι αξιοσημείωτος για την υποστήριξη του μοναρχικού απολυταρχισμού, στήριξε επίσης την υπεράσπιση του τελευταίου επί παρομοίας Πλατωνικής βάσεως. Η γνήσια μοναρχία, κατ' αυτόν, προέρχεται από τον Θείο Νόμο και ο μονάρχης είναι η επίγειος εικών του Θεού. Θα πρέπει να υπάρχει φροντίδα ώστε το θρησκευτικό θεμέλιο του κράτους να μην αμφισβητείται ποτέ και οι θρησκευτικοί αρχηγοί θα πρέπει να δρουν ως τιμηταί του κράτους, ώστε να διατηρούν την ηθική πειθαρχία εντός του.

Είναι σε αυτό το σταυροδρόμι της παγκοσμίου ιστορίας που εμφανίζονται οι επαναστατικές αντιμοναρχικές ιδέες του Αγγλικού Εμφυλίου Πολέμου, της Αμερικανικής και της Γαλλικής Επανάστασεως. Αν μελετήσουμε την Αμερικανική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του 1789 συνειδητοποιούμε ότι βασίστηκε σε μεγάλο βαθμό στην Αγγλική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του 1689 που διεκηρύχθη από το (αρχικώς Πουριτανικό) Αγγλικό Κοινοβούλιο μετά από την «Ένδοξη» Προτεσταντική

Επανάσταση του 1688, ώστε να τιθασεύσει τις δυνάμεις με τις οποίες ήσαν παραδοσιακώς περιβεβλημένοι οι καθολικοί μονάρχες της Αγγλίας παλαιότερα. Ένας από τους πιο επιδραστικούς διανοητές της Αγγλίας του 17^{ου} αιώνας, και ένας που γενικώς θεωρείται ο πατέρας της φιλελεύθερης δημοκρατίας, ήταν ο Τζον Λοκ - επίσης ένας Πουριτανός. Ο Λοκ ήταν υπέρμαχος του διαχωρισμού Εκκλησίας και Κράτους και έσχε βαθείαν επίδραση επί των Αμερικανών «Ιδρυτών Πατέρων», όπως ο Τόμας Τζέφερσον. Η Αμερικανική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων, βασισμένη πάνω στην κοινοβουλευτική βρετανική, είναι ιδιαίτερος αξιοσημείωτη για την αποσύνδεση (στην Πρώτη Τροπολογία) του αμερικανικού κράτους από οποιαδήποτε επίσημη θρησκεία. Αυτό επομένως που είχε ξεκινήσει στην Αγγλία ως απόρριψη του καθολικισμού μετατράπηκε στην Αμερική σε απόρριψη κάθε επισήμου θρησκείας. Συνδυασμένη με αυτόν τον φόβο θεοκρατίας ήταν η πουριτανική αφοσίωση στην ατομική ελευθερία και εργατικότητα που έκανε τους Αμερικανούς να θεωρούν την ιδιότητα του πολίτου ως ένα στάτους κυρίως

προσδιοριζόμενο από την ελευθερία και τους πολίτες ως οικονομικές μονάδες παραγωγής, όχι πολύ διαφορετικά από τις απόψεις της μεταγενέστερης Κομμουνιστικής ουτοπίας του Μαρξ.

Λίγο αργότερα, στα μέσα του 18^{ου} αιώνας, ο Ζαν-Ζακ Ρουσσώ προπαγάνδισε στην Γαλλία την Λοκιανή αντίληψη περί διακυβερνήσεως ως ένα κοινωνικό «συμβόλαιο» κατευθυνόμενο από την *volonté générale* (γενική βούληση) του λαού, που θα μείωνε τις ανισότητες που ξεπηδούν από την υποταγή στο κράτος. Εν τούτοις, μία ρωμαλέα απάντηση στην διδασκαλία του Ρουσσώ περί «κοινωνικού συμβολαίου» προτάθηκε αμέσως μετά από την μοιραία Γαλλική Επανάσταση από τον Άγγλο πολιτικό φιλόσοφο Έντμουντ Μπερκ στους «Στοχασμούς για την Επανάσταση στην Γαλλία», όπου επεσήμανε ότι

«Το κράτος δεν θα πρέπει να θεωρείται ως κάτι τίποτε καλύτερο από μία εταιρική συμφωνία στο εμπόριο πιπεριού και καφέ, κάλικου ή καπνού ή κάτι τόσο χαμηλού ενδιαφέροντος ..»

Και από την στιγμή που ο λαός δεν μπορεί να είναι έμπιστος ως προς το ότι θα ακολουθήσει

οποιαδήποτε «γενική βούληση» αποσκοπούσαν στην επίτευξη του εθνικού αγαθού, ο Μπερκ πρότεινε μία φυσική αριστοκρατία ως μόνη βιώσιμη εθνική κυβέρνηση. Ένα δυνατό έθνος είναι επίσης ένα θρησκευόμενο έθνος διότι, όπως είπε ο Μπερκ, όλοι οι πολιτικοί δρουν όντως εκ μέρους του «ενός Μεγάλου Κυρίου, Δημιουργού και Ιδρυτού της κοινωνίας», δηλαδή του Θεού.

Ο ζωτικός ρόλος της θρησκείας στην συμπεριφορά των κρατών επαναδιατυπώθηκε επίσης στην μετεπαναστατική Γαλλία από τον Γάλλο μοναρχικό Κόμη Ζοζέφ Ντε Μαιστρ, ο οποίος παρατήρησε στο *Essai sur le principes générateur des constitutions politiques et des autres institutions humaines* (Δοκίμιο Επί της Γενεσιουργού Αρχής Πολιτικών και άλλων Θεσμών)(1809) ότι «η διάρκεια των αυτοκρατοριών ήταν πάντοτε ανάλογη του βαθμού επιρροής που κέρδιζε το θρησκευτικό στοιχείο στο πολιτικό καθεστώς». Πράγματι, οι αληθώς πολιτικοί νόμοι μίας χώρας είναι συνώνυμοι με τα θρησκευτικά αισθήματα του λαού και την «στιγμή που (ο άνθρωπος)

διαχωρίζει τον εαυτό του από τον Θεό για να δράσει μόνος του [...] δεν χάνει δύναμη [...] αλλά η δραστηριότητά του είναι αρνητική και οδηγεί μόνο στην καταστροφή». Το να ακολουθήσουμε επομένως τις θεωρίες των διανοητών του Διαφωτισμού όπως ο Ρουσσώ και ο Βολταίρος θα είχε ως αποτέλεσμα την επιστροφή σε μία κατάσταση αναρχίας και εκφυλισμού.

Κατά την ίδια περίοδο στην Γερμανία, φιλόσοφοι όπως ο Ιμμάνουελ Καντ και ο Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε άρχιζαν να υποδεικνύουν την κρίσιμη σημασία του «κράτους» ως μέσου επιβολής μίας πεφωτισμένης διακυβερνήσεως. Ο Καντ πήρε ως σημείο εκκινήσεως την ανωτερότητα του Θείου Νόμου εν σχέσει προς τον Φυσικό Νόμο, έτσι που η Λογική ή ο Ηθικός Νόμος εξυψώνεται πολύ πάνω από τις άλογες διεργασίες της Φύσεως. Για να καθιερώσει αυτήν την αρχή του Ηθικού Νόμου επί της γης ο Καντ πρότεινε ένα υπέρτατα ισχυρό κράτος, που θα ήλεγχε κάθε θρησκευτικό και εμπορικό αξίωμα της χώρας.

Ο αρχηγός του κράτους δεν μπορεί ποτέ να είναι ένας δημοκρατικός αντιπρόσωπος του λαού,

εφ' όσον η δημοκρατία αναποφεύκτως οδηγεί στο δεσποτισμό (τυραννία). Ενώ ο Καντ ήταν φίλα προσκείμενος σε μία μοναρχική κοινοπολιτεία, ο Φίχτε συνηγορούσε υπέρ ενός Πλατωνικού φιλοσόφου-πολιτικού ανδρός, ο οποίος να είναι ταυτοχρόνως ένας πολιτικός και θρησκευτικός ηγέτης του έθνους του. Όπως ένας Πλατωνικός «φύλακας» ένας τέτοιος πολιτικός άνδρας,

«κρίνοντας την ανθρωπότητα, βλέπει πέραν αυτού που είναι στον πραγματικό κόσμο, ώς μέσα σε αυτό που εγκλείεται στην Θεϊκή Ιδέα»

Ο μονάρχης θα φέρει την ευθύνη για την πραγμάτωση της εσώτερης ελευθερίας των ατόμων εντός του έθνους του. Είναι σημαντικό να τονίσουμε εντός αυτού του πλαισίου την έμφαση του Φίχτε επί του ότι, σκοπός της όλης κοινωνίας είναι ο «διαρκώς αυξανόμενος εξευγενισμός του ανθρωπίνου είδους, δηλαδή, να την απελευθερώσει όλο και περισσότερο από τα δεσμά της Φύσεως», ακριβώς όπως ο στόχος κάθε κουλτούρας είναι «να υποτάξει την Φύση [...] στην Λογική». Για να εξουδετερωθεί η καταχρηστική ελευθερία που επιθυμούν ιδίως οι νέοι, ο Φίχτε επιμένει ότι θα πρέπει να αναπτυχθεί

ένα νέο σύστημα παιδείας που να «καταστρέφει κατ' ουσίαν την απροσδιοριστία της βουλήσεως εν ονόματι μιας απατηλής «ελευθερίας» της... και, απεναντίας, εκτρέφει αυστηράν αναγκαιότητα επί των αποφάσεων της βουλήσεως (δυνάμει επιγνώσεως καθήκοντος)».

Το κράτος συνεχίζει να εξυμνείται στην Ιδεαλιστική φιλοσοφία του Χέγκελ. Για τον Χέγκελ το κράτος, και ιδίως το πρωσσικό κράτος, είναι «η ενσάρκωση της ορθολογικής ελευθερίας που πραγματώνει και αναγνωρίζει τον εαυτό της σε αντικειμενική μορφή». Και στον Πρωσσικό εθνικισμό του Χάινριχ Φον Τράιτσκε το κράτος εξυμνείται σε σημείο που γίνεται ένα είδος υποκατάστατου του Θεού. Ο Φον Τράιτσκε φροντίζει να τονίσει ότι «η συνείδηση της εθνικής ενότητος είναι εξαρτώμενη από έναν κοινό θρησκευτικό δεσμό , διότι το θρησκευτικό συναίσθημα είναι μία από τις θεμελιώδεις δυνάμεις του ανθρωπίνου χαρακτήρος». Δυστυχώς η ανάμειξη ιουδαϊκών στοιχείων στην γερμανική πολιτική είχε διαταράξει την παραδοσιακή πνευματική τάξη της κοινωνίας μέσω της ενθαρρύνσεως «της συνυπάρξεως

διαφόρων θρησκειών εντός μίας εθνικότητας που συνέκλειαν μίαν αγεφύρωτη και εν τέλει ανυπόφορη διαφορά στην στάση ζωής».

Ευθέως αντιτιθέμενο σε αυτές τις διάφορες κρατικιστικές θεωρίες των Γερμανών Ιδεαλιστών και εθνικιστών είναι το κομμουνιστικό δόγμα, το οποίο διακηρύχθηκε στα μέσα του 19^{ου} αιώνας από τον Ιουδαίο πολιτικό οικονομολόγο Καρλ Μαρξ. Η ριζική διαφορά ανάμεσα στην μαρξιστική κοσμοθεωρία και την ινδοευρωπαϊκή είναι ήδη εμφανής στο γεγονός ότι το σύστημα του Μαρξ ήταν βασισμένο σε έναν υλισμό που αρνούσαν εντελώς την ύπαρξη οποιασδήποτε πνευματικής πραγματικότητας, και εν γένει κάθε μεταφυσικής, προς όφελος μίας διαλεκτικής κοινωνικο-οικονομικής θεωρίας που επιχειρούσε να κατανοήσει τους μετασχηματισμούς της κοινωνίας συμφώνως προς τους μεταβαλλόμενους τρόπους παραγωγής. Αντιθέτως προς τον Χέγκελ, που είχε ερμηνεύσει την ιστορία ως τις μεταβαλλόμενες εκδηλώσεις ενός σχεδόν θειικού κοσμικού πνεύματος, ο Μαρξ επιθυμούσε να «δημιουργήσει» ιστορία επικεντρωμένος σε

αυτές που θεωρούσε τις ουσιώδεις οικονομικές δραστηριότητές της.

Όπως το έθεσε στην Γερμανική Ιδεολογία,

Έτσι η ηθική, η θρησκεία, η μεταφυσική, όλη η άλλη ιδεολογία και οι αντίστοιχες μορφές συνειδήσεως [...] δεν έχουν ιστορία ούτε εξέλιξη, αλλά οι άνθρωποι αναπτύσσοντας την υλική τους παραγωγή και την υλική τους επικοινωνία, αλλάζουν, παραλλήλως, και την πραγματική τους ύπαρξη, καθώς και την σκέψη τους και τα προϊόντα της σκέψεώς τους.

Εν τούτοις το κομμουνιστικό σύστημα, παρ' όλες τις εμφανείς επαναστατικές φιλοδοξίες του, είναι ένα αντιεπιστημονικό, ουτοπικό κατασκεύασμα στοχεύον σε μία αντιανθρώπινη αταξική και ακρατική κοινωνία, βασισμένη στην κοινοκτημοσύνη των μέσων παραγωγής. Σε αυτό το παραληρηματικό κοινωνιολογικό πείραμα, ο Marx επικεντρωνόταν κυρίως στην ταξική πάλη, ή την σύγκρουση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, ως το κυρίως όργανο ιστορικής αλλαγής. Παραχωρώντας οικονομική, κοινωνική και

πολιτική ισότητα σε όλους τους πολίτες, ο Μαρξ πίστευε ότι κατά συνέπειαν η κοινωνική συνείδηση και η πειθαρχία κάθε ατόμου φυσικώς θα αυξάνονταν. Και ενώ ανεχόταν ένα αντιπροσωπευτικό κοινοβουλευτικό σύστημα ως μεταβατικό στάδιο, η κομμουνιστική ουτοπία του στόχευε σε μία τελική διάλυση του κρατικού συστήματος (που είναι αυτό που δημιουργεί την ιεραρχία και την ανισότητα) κατά το πιο προηγμένο στάδιο του κομμουνισμού, όταν ο λαός θα γινόταν πλήρως αυτοκυβερνώμενος («αυτοδιαχειριζόμενος»).

Επομένως ο Μαρξισμός είναι η πληρέστερη έκφραση μίας φιλελευθέρης κοσμοθεωρίας, που αντιτίθεται διαμετρικώς προς την παραδοσιακώς ή συντηρητικώς ινδοευρωπαϊκή τάξη της κοινωνίας συμφώνως προς τον πνευματικό χαρακτήρα, τον οποίο έχουμε παρατηρήσει στην αρχαία Ινδία, Ελλάδα και την υπόλοιπη Ευρώπη ως την επέλευση του πουριτανισμού κατά τα μέσα του 17ου αιώνας. Ο μαρξισμός είναι επίσης φυσικώς αντιτιθέμενος προς την κρατική δομή που υποστηρίζει την θρησκευτική και πολεμική αριστοκρατία που ίδρυσε, αποτελεί και συντηρεί

το έθνος. Μπορεί να σημειωθεί εδώ, ότι παρ' όλο που οι σύγχρονες φιλελεύθερες δημοκρατίες υποκρίνονται πως απεχθάνονται την κομμουνιστική ιδεολογία, ο σφετερισμός των πολιτικών δυνάμεων στην Δύση από την εμπορική μεσαία τάξη αντιπροσωπεύει ένα μείζον βήμα προς την ίδια διάλυση των εννοιών της εθνικής εξουσίας και κυριαρχίας την οποία και ο κομμουνισμός, επίσης, επιδιώκει.

III

Στο γύρισμα του αιώνας οι οικονομικές θεωρίες του Μαρξ έγιναν αντικείμενο σφοδράς κριτικής υπό πολλών σημαντικών Γερμανών στοχαστών όπως Ευγένιος Ντύρινγκ και οι Όσβαλντ Σπένγκλερ, αλλά θα ήθελα εδώ να στραφώ προς δύο εκ των πλέον μεταφυσικώς υποδομημένων πολιτικών φιλοσοφικών απαντήσεων στον μαρξισμό – ήτοι προς τις θεωρίες του Ιταλού φασιστού φιλοσόφου Τζιοβάνι Τζεντίλε και του προ-φασιστικού στοχαστού Ιουλίου Έβολα.

Συμφώνως προς τον Τζεντίλε η βάση του κακού, ακριβώς όπως στον Πλάτωνα και τον Πλωτίνο, είναι η ύλη ή η φύσις που είναι αντίθετη στο πνεύμα και τρόπον τινά εκπροσωπεί

«όχι απλώς την ηθική και απόλυτη μηδενικότητα αλλά το αδιαπέραστο χάος της κτηνώδους φύσεως, της μηχανικότητας, του πνευματικού ερέβους, της απουσίας πνευματικής κατευθύνσεως και του κακού. Δηλαδή όλα εκείνα εναντίον των οποίων ανέκαθεν ο άνθρωπος πολεμά».

Ο Τζεντίλε επισημαίνει ότι ο οικονομικός βίος επί του οποίου επικεντρύεται ο Μαρξ χαρακτηρίζεται υπό ενός ωφελιμισμού, ο οποίος προσήκει στην ενστικτώδη ζωή των ζώων, και που είναι μία ζωή δουλικής υποταγής στην ύλη - ενώ η πολιτική θα έπρεπε να είναι ένα μέσον προς πνευματική ελευθερία. Πράγματι, ο Μαρξισμός εστόχευε εις το χείριστον είδος κοινωνικής οργανώσεως, ήτοι «προς την ωφελιμιστική, ματεριαλιστική και συνεπώς εγωιστικήν αντίληψη της ζωής, υπολαμβανομένης ως πεδίου

δικαιωμάτων προς διεκδίκησιν αντί ως πεδίου ασκήσεως καθηκόντων, κατά την οποίαν ο ενασκών θυσιάζει τον εαυτόν του (το εγώ του) εις το ιδεώδες». Ο φασιστής αφετέρου υπολαμβάνει την ζωήν ως ούσαν

«σοβαράν, αυστηράν θρησκευτικήν• εξ ολοκλήρου ισορροπημένην εις ένα κόσμον, ο οποίος ερείδεται επί και ζωογονείται υπό των ηθικών και υπευθύνων δυνάμεων του πνεύματος. Ο Φασιστής απεχθάνεται την εύκολον ζωήν».

Η κατά Τζεντίλε έννοια της κοινωνίας βασίζεται επί ενός Καντιανού ιδεώδους μιας «υπερβατικής κοινωνίας», η οποία είναι το προϊόν της αλληλεπιδράσεως μεταξύ του εγώ και του καθαρού του αντικειμένου, ήτοι του εναλλακτικού, ανωτέρου εγώ. Αυτή δε ακριβώς η σύλληψις μιας «υπερβατικής κοινωνίας» είναι που καθιστά τον άνθρωπον «ζῶον πολιτικόν», καθώς υπηνίχθη ο Αριστοτέλης. Η βαθμιαία αυτοπραγμάτωσις ενός ατόμου αναγκαίως συμπεριλαμβάνει την αφύπνισιν (φωτισμό) των εξ αντικειμένου συμμετόχων της εν λόγω κοινωνίας,

των άλλων της δηλαδή μελών, ώστε το έθνος ως όλον να αρχίσει να προσεγγίζει το ιδεώδες της «υπερβατικής κοινότητας».

Κατά τον Τζεντίλε, όπως και κατά τον Φίχτε, η δέουσα νοητική δραστηριότητα του πεφωτισμένου ατόμου είναι η κατανόησης ολοκλήρου της ανθρωπότητας – ή της ιδέας της. Και η πολιτεία (κράτος) είναι η αντικειμενική ενσωμάτωση της προσωπικότητας των ατόμων που την συναποτελούν ή η καθολική, κοινή όψη της βουλήσεώς των. Καθώς εξήγησε στην εισαγωγική του πραγματεία «Θεμελιώδεις Ιδέες», εις το *Dottrina politica e sociale del fascismo* (Το Πολιτικόν και Κοινωνικόν Δόγμα του Φασισμού) του Μπενίτο Μουσσολίνι, το κράτος εκπροσωπεί την καθολικήν συνείδησιν και βούλησιν του ανθρώπου εν τη ιστορικῇ του παρουσία. Αληθής πολιτική ελευθερία είναι ως εκ τούτου μόνον δυνατή όταν τα άτομα που συναποτελούν το κράτος καθίστανται ελεύθερα δια της πραγματώσεως της καθολικής όψεως της προσωπικότητός των (του εντός των αιωνίου κοινού στοιχείου).

Το κράτος είναι κατά την καθολικήν του όψιν, πράγματι, μία εικὼν της Θείας Βουλήσεως. Οι δε νόμοι του κράτους πρέπει να είναι πάντοτε ενηρμονισμένοι προς τον Θεϊόν Νόμον. Φυσικῶ τῷ λόγῳ, λοιπόν, η θρησκεία δεν αποτελεί μίαν εξωτερικήν επισύναψιν εις την βούλησιν του κράτους αλλά συστατικόν του στοιχείον, καθὼς ἐξήγησε εις τας «Θεμελιώδεις Ἰδέας»:

Ο Φασισμός είναι μία θρησκευτική αντίληψις καθ' ἣν ο ἄνθρωπος θεωρεῖται ὡς ἐνυπάρχων ἐντός, μέσα στην ἀγκαλιάν ενός ἀνωτέρου νόμου με μίαν ἀντικειμενικήν βούλησιν που υπερβαίνει το ἐπὶ μέρους ἄτομο και το ἀνυψώνει εις ἓνα πλήρως συνειδητόν μέλος μίας πνευματικῆς κοινωνίας.

Πρωταρχική ἀποστολή του κράτους είναι να ἐκθρέψει την διττήν, ἐκ παραλλήλου, ἀνέλιξιν ἀτόμων τε και κοινωνίας. Ὅπως το ἔθεσεν, το Φασιστικόν κράτος

«ἐκ νέου ορίζει και ἀναλαμβάνει ὅλες τις μορφές ἠθικοῦ και νοητικοῦ βίου του ἀνθρώπου, συνεπῶς δεν δύναται να περιορίζεται εις μίαν ἀπλήν λειτουργίαν φύλακος της τάξεως και της

ασφαλείας όπως είναι η θέσις του φιλελευθερισμού. Δεν είναι λοιπόν ένας απλός μηχανισμός που περιορίζει την σφαίραν των καθιερωμένων ατομικών ελευθεριών, είναι μία ενδογενής μορφή και καθεστώς, μία ολική συναρμογή και πειθαρχία ολοκλήρου του προσώπου: διαπερνάει τόσο την βούλησιν όσο και την διάνοιαν. Η αρχή του, μία κεντρική έμπνευσις της ζώσης ανθρωπίνης προσωπικότητος εντός της πολιτικής κοινότητος, κατέρχεται εις τα μύχια βάθη και εγκαθίσταται στην καρδιά του ανθρώπου της δράσεως, καθώς επίσης και του στοχαστού, του καλλιτέχνου, καθώς και του επιστήμονος»

Συνεπώς,

«ο Φασισμός [...] δεν θα ηδύνατο να κατανοηθεί ως προς πολλές από τις εκδηλώσεις του (επί παραδείγματι τις κομματικές οργανώσεις, το εκπαιδευτικό του σύστημα, την πειθαρχία του) χωρίς να ληφθεί υπ' όψιν η γενική του θεώρησις της ζωής, μία πνευματική θεώρησις

Για τον Φασισμό ο κόσμος δεν είναι αυτός ο υλικός κόσμος που μας εμφανίζεται στην επιφάνεια, μέσα στον οποίον ο άνθρωπος είναι, ως άτομον,

διακεκριμένος από όλα τα άλλα άτομα ως αυθύπαρκτος και υποκείμενος μοιραίως σε έναν φυσικό νόμο που ενστικτωδώς τον εξωθεί να διάγει μια ζωή στιγμιαίων και εγωιστικών ηδονών και ικανοποιήσεων. Στον Φασισμό ο άνθρωπος είναι άτομο που όμως είναι το έθνος και η χώρα. Κατορθώνει να είναι αυτό δυνάμει ενός ηθικού νόμου, ο οποίος συνέχει και συμπερικλείει άτομα και γενεές εντός μιας εγκαθιδρυμένης παραδόσεως και αποστολής, ενός ηθικού νόμου που καταπιέζει το ένστικτον της διαγωγής ενός βίου που να περιορίζεται στον βραχύχρονο κύκλο της ηδονής, προκειμένου αντ' αυτού να αντικαταστήσει αυτό το χθόνιο ένστικτο μέσα στην τροχιά του καθήκοντος, στα πλαίσια μιας ανωτέρας περί ζωής αντιλήψεως, απηλλαγμένης από τους περιορισμούς χρόνου και χώρου, μιας ζωής στην οποία ο ατομικός άνθρωπος δια της αυταπαρνήσεως και δια της θυσίας των στενών του συμφερόντων, ακόμη και δια του θανάτου, πραγματώνει την καθ' ολοκληρίαν πνευματικήν ύπαρξιν εις την οποίαν συνίσταται η αξία του ως ανθρώπου»

Εν σχέσει προς τις φασιστικές θέσεις περί του σχηματισμού μιας ανωτέρας κάστας (ελίτ) ή

αριστοκρατίας σε ένα σύγχρονο κράτος, μπορούμε να βασισθούμε στις απόψεις του άλλου Ιταλού στοχαστού, του Ιουλίου Έβολα, του οποίου τα περί Φασιστικής Ιταλίας και Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας σχόλια εμπεριέχουν πολύτιμες συμβουλές επί της αληθούς πολιτικής. Παρ' ότι ο Έβολα επέκρινε τον Τζεντίλε για την, κατά την άποψίν του, ηθικιστικήν όψιν του κατά Τζεντίλε κράτους, αμφότεροι οι στοχασταί τονίζουν εξ ίσου εμφατικώς την υπερβατικήν διάστασιν του κράτους. Ο Έβολα παρατηρεί την όψιν αυτήν ειδικότερα μάλλον στην Φασιστική παρά στην Εθνικοσοσιαλιστικήν περί κράτους αντίληψιν:

«Κατά το Φασιστικόν πολιτικό δόγμα αποδίδεται εις το κράτος προτεραιότης εν σχέσει προς τον λαόν ή το έθνος, ήτοι αναγνωρίζεται το κύρος μίας και μόνης ανωτέρας δυνάμεως δια της οποίας το έθνος αποκτά πρακτικώς αυτογνωσίαν, κεκτημένον ένα σχήμα και μίαν βούλησιν και μετέχον μίας ανωτέρας υπερφυσικής τάξεως»

Όπως είχε δηλώσει ο Τζεντίλε

«Κατ' αντίθεσιν προς το αμφιβόλου ευσταθείας εθνικιστικό δόγμα που εχρησίμευσεν ως βάσις των

δημοσίων εκπροσώπων των εθνικών κρατών κατά τον 19ο αιώνα, το έθνος δεν τίκτει το κράτος, απεναντίας το έθνος δημιουργείται υπό του κράτους το οποίο και δίδει στον λαό, μέσω της συνειδητοποιημένης του ηθικής ενότητας, την βούλησι και δι' αυτής μιαν αποτελεσματική υπόστασι»

Αφ' ετέρου στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία το φυλετικό έθνος ετέθη υπεράνω του κράτους, το οποίο στην πραγματικότητα είχε νωρίτερα εκπροσωπηθεί υπό του Πρωσσικού κράτους των Χοεντσόλερν:

*«Η Πρωσσία υπήρξε το δημιούργημα μιας δυναστείας που ως σπονδυλικήν στήλην είχε την ευγένειαν, τον στρατόν και την ανωτέρα γραφειοκρατία. Πρωταρχικό της στοιχείο δεν ήταν το «έθνος» ή ο Λαός. Πολλῶ μάλλον το κράτος, παρά η χώρα ή το έθνος, απετέλει το πραγματικόν θεμέλιον και την ενοποιούσαν αρχήν. Τίποτε από αυτά **δεν προϋπήρχε** στον Χιτλερισμό – τουλάχιστον όχι στον χώρο της γενικής πολιτικής ιδεολογίας (ΣτΜ: εδώ ο Έβολα υπονοεί προφανώς*

ότι βραδύτερον η ελίτ των SS άρχισε να επιτελεί αυτόν τον ρόλο). Το κράτος υπελαμβάνετο ως δευτερεύουσα πραγματικότης δίκην οργάνου (μέσου), ενώ η πρωταρχική σχηματοποιός, κινητήριος και φέρουσα ισχύς υπετίθετο πως ήταν ο Λαός με τον Führer (αρχηγό) ως τον εκπρόσωπο και ενσάρκωσίν του»

Ένα κατά βάσιν λαϊκιστικόν κράτος αποτελεί στην πραγματικότητα μία κίβδηλη εκδοχή του φασιστικού κράτους, όντας ένα «κράτος μαζών» χαρακτηριζομένων υπό

«δημαγωγικών κινήσεων που εγκαθιδρύουν συλλογικότητες επί ενός ευερεθίστου και υπολογικού θεμελίου, που επίσης δύναται να υποβάλει εις το άτομον την πλανεράν στιγμιαίαν αίσθησιν περί μιας εξηρμένης εντόνου ζωής, παρομοίως καθωρισμένης υπό εξηρμένης αισθήσεως, υπό τινος καθόδου (καθιζήσεως) και κάποιας εκμειώσεως της προσωπικότητος και της αληθούς ελευθερίας»

Ευστόχως ο Έβολα παραθέτει εκ του Γερμανού συγγραφέως Ernst von Salomon (1902-1972) προκειμένου να καταδείξει ότι ο λαϊκιστικός εθνικισμός είναι ασύμβατος προς έναν συντηρητικό, πολιτικό εθνικισμό.

«Δεν θα ηδύνατο, από ιστορικής απόψεως, να υπάρξει καμία γέφυρα συνδέουσα την περί κράτους (φασιστικήν) ιδέαν μετά της λαϊκιστικής περί ουσίας του έθνους (ως αφορμής δημιουργίας του κράτους). Όμως ατυχώς αυτό το γεγονός παρηλλάχθη ως εκ της αποπροσανατολιστικής συμπτώσεως ότι η λαϊκιστική συνταγή εχρησιμοποίησε το ίδιο λεξιλόγιο, καυχωμένη πως ήτο μία ανανεωμένη σύλληψις περί του (φασιστικού) κράτους»

Όντας άμοιρο μιας πρωταρχικώς θεμελιώδους περί κράτους εννοίας, το Τρίτο Ράιχ ήτο εγγενώς ανίκανον να εγκαθιδρύσει μίαν υπερεθνική κρατική δομή, καθ' όν τρόπον το είχε εξόχως πράξει η αυτοκρατορία των Αψβούργων. Το Εθνικοσοσιαλιστικό σύνθημα «ένας Λαός, ένα Κράτος, ένας Αρχηγός» ήταν ίσως ικανοποιητικόν

για παγγερμανιστικές στοχεύσεις, όχι όμως για μία πανευρωπαϊκή. Αυτή η ανεπάρκεια ειδικότερον επετάθη περαιτέρω διά των περί νορδικής υπεροχής αρχών, διά των οποίων ανεδύοντο ως εχθροί άλλα μέλη της Ευρωπαϊκής ομοεθνίας – ειδικώς τέτοια όπως οι Πολωνοί – και τα οποία θα μπορούσαν αντ’ αυτού να είχαν γίνει σύμμαχοί τους εναντίον του Κομμουνιστικού κράτους.

Ούτε όμως το γεγονός ότι το κράτος διακρίνεται εκ του έθνους και της λαϊκής *Κοινότητος/Gemeinschaft*, της “συλλογικότητος” του Φέρντιναντ Τοενις) σημαίνει ότι αυτό (το κράτος) ταυτίζεται προς την Κοινωνία (*Gesellschaft*)! Στην πραγματικότητα ο Ενολα προσδιορίζει την κοινωνική εστίασιν (δηλ. στην κοινωνία) της φιλελευθέρας πολιτικής θεωρίας ως το μέγιστόν της ελάττωμα:

«υπάρχει στην πραγματικότητα μία θεμελιώδης αντίθεση αρχών μεταξύ αφ’ ενός πολιτικών συστημάτων που εστιάζουν στην ιδέα του κράτους και αφ’ ετέρου εκείνων που εστιάζουν στην ιδέα περί “κοινωνίας” (ο “κοινωνικός” τύπος του κράτους). Ο δεύτερος αυτός τύπος συστημάτων

περιλαμβάνει εκδοχές θεωριών που θεμελιώνονται επί της εννοίας των φυσικών δικαιωμάτων, θεωρίας (κοινωνικού) συμβολαίου επί ωφελιμιστικής βάσεως, και της δημοκρατίας με τα σχετικά της παρακλάδια, που εκτείνονται από την φιλελεύθερη δημοκρατία μέχρι τις ούτω καλούμενες “λαϊκές δημοκρατίες”, ήτοι μαρξιστοκομμουνιστικές»

Ένα Φασιστικό κράτος αφ’ ετέρου επικεντρούται επί της “υπερβατικότητας”, η οποία μόνον επιτυγχάνεται μέσω ηρωϊκών ή στρατιωτικών αρετών όπως “η τιμή και η πίστις”, οι οποίες «όχι μόνον κείνται πέραν ηδονιστικών αξιών (περί απλής υλιστικής ευεξίας), αλλ’ ακόμη και πέραν ευδαιμονικών (ήτοι περιλαμβανουσών και πνευματικήν ευεξίαν)». Ο Έβολα προχωρεί έτι περαιτέρω για να προσθέσει

«και αν δεν είναι δυνατόν να ζητηθεί από τον καθένα να ακολουθήσει μίαν “ασκητική και στρατιωτική ενόρασι του βίου”, θα είναι όμως δυνατόν να στοχευθεί ένα κλίμα συγκεντρωμένης εντάσεως, μιας προσωπικής ζωής, που θα

ενθαρρύνει τους ανθρώπους να προαιρούνται (προτιμούν) ένα μεγαλύτερο περιθώριο ελευθερίας οπουδήποτε αυτή αντιτίθεται στην άνεση και την οικονομική προκοπή...»

Το Φασιστικό κράτος, ως οργανική μάλλον παρά μηχανική δημιουργία, είναι συγκεντρωτικό, αλλά όχι ολοκληρωτικό - και έτσι επιτρέπει την ατομική ελευθερία εκτός “όπου είναι απαραίτητο να επικυριαρχήσει επί μίας αμόρφου και ατομιστικής μάζης ατόμων και βουλήσεων”. Σε ένα Φασιστικό κράτος, που στρέφεται εναντίον τόσο του Καπιταλισμού όσο και του Κομμουνισμού, το κέντρο θα συνίσταται εκ μιας περί αυθεντίας αρχής και ενός υπερβατικού συμβόλου υπεροχικής κυριαρχίας. Η πλέον φυσική ενσάρκωσις ενός τέτοιου συμβόλου είναι η μοναρχία. Εν τούτοις

«η μοναρχία δεν είναι ασύμβατος προς μίαν “νόμιμον δικτατορίαν”, όπως λίγο η πολύ προεβλέπετο στην αρχαίαν ρωμαϊκήν νομοθεσίαν. Ο επικυρίαρχος δύναται να μεταβιβάσει εξαιρετικές εξουσίες επί ζητημάτων συγκεκριμένων εις ένα

πρόσωπον εξαιρετικού φυράματος, υποδομής και ποιοτήτων, επί νομίμου βάσεως και πάλι, όταν πρόκειται να αντιμετωπισθούν ειδικές καταστάσεις ή εξαιρετικές αποστολές»

Συνεπώς, εν περιπτώσει απουσίας αποτελεσματικού μονάρχου (rex, ρήξ-ρήγός), ένα τέτοιο κράτος δύναται να θέσει ένα “δικτάτορα” (dux, δούξ), ο οποίος εν τούτοις λειτουργεί “δυνάμει της νομίμου προϋπαρχούσης συστηματικής τάξεως, κατ’ ουσίαν προορισμένος να την ολοκληρώσει εν περιπτώσει ανάγκης” προκειμένου να συμπήξει “μίαν συγκεκριμένην συγκέντρωσιν και ενεργοποίησιν υφισταμένων δυνάμεων”. Ακόμη, αυτός ο αρχηγός δεν μπορεί να είναι κάτι σαν τον σύγχρονο “άνθρωπο του λαού” (όπως στις περιπτώσεις του Εθνικοσοσιαλισμού ή του Κομμουνισμού ή όπως του παρόντος αμερικανικού προεδρικού συστήματος) όπου

«ο λαός περιορίζεται εις ένα πενιχρόν συμβιβασμόν με έναν ηγέτην, που είναι ουσιαστικά «ένας από εμάς», ο οποίος είναι “από τον λαού”, ο

οποίος εκφράζει την “βούληση του λαού», ο οποίος είναι ένας «καλός φίλος»

Το δημοκρατικό σύστημα της αδιακόπως και ασκόπως διακυμαινομένης κομματοκρατικής πολιτικής πρέπει να απορριφθεί σθεναρώς, έστω και αν μπορεί να διατηρηθεί κάποιο κοινοβουλευτικό πλαίσιο – εν τούτοις υπό μίαν ανωτέραν αριστοκρατικήν μορφήν. Ήτοι, ο Ανώτερος Κοινοβουλευτικός Οίκος ή ο Οίκος των Κυρίων («Λόρδων») θα έπρεπε να λειτουργεί ως η ουσιαστική κυβέρνηση του έθνους και να συντίθεται υπό μίας επιλογής (ελίτ) αντιστοιχούσης εις τας αρχαίας ινδοευρωπαϊκάς τάξεις (κάστας) των ιερέων και των πολεμιστών.

Αυτή η επιλογή (ελίτ)

«Καταλαμβάνουσα τις κανονικές και ουσιώδεις ιεραρχίες του κράτους και εν τέλει ελέγχουσα αυτό, γίνεται εις έξοχον βαθμόν φορέύς της ιδέας του κράτους. Σ’ αυτό εδώ το κράτος θα ταιριάζει να γίνεται λόγος όχι περί ενός κόμματος, αλλά περί μίας τάξεως. Πρόκειται περί της αυτής λειτουργίας

η οποία εις καιρούς ησκειτο υπό της ευγενείας ως πολιτικής τάξεως[...]»

Ἐστω δε και αν θα αντιπροσωπεύει την ευγένειαν εις τον σύγχρονο κόσμο, η επίλεκτος τάξις που θα καταλαμβάνει τον Ανώτερο Οίκο του κοινοβουλίου «θα λειτουργεί επίσης ως φύλαξ της ιδέας του κράτους, προλαμβάνουσα τυχόν «καισαρικού τύπου» απομόνωσιν του οίου ασκούντος το ύπατον αξίωμα».

Ο Κάτω Οίκος του κοινοβουλίου θα πρέπει να αποτελείται όχι από κόμματα που έχουν επιτύχει την είσοδό τους μέσω της βαρύτητος των λαϊκών ψήφων αλλά από συντεχνιακά «σώματα», συμπεριλαμβανομένων διαφόρων οικονομικών, που όλα τους χαρακτηρίζονται «από το λειτούργημα και το αξίωμά τους». Ακριβώς όπως ο Άνω Οίκος θα λειτουργεί ως σώμα συμβουλευτικόν του Βασιλέως ή του Προέδρου, ο Κάτω Οίκος θα λειτουργεί σε συντονισμό με τους υπουργούς και τον Πρωθυπουργό.

Η αποστολή του Άνω Οίκου είναι πρώτα απ' όλα να καθιερώσει τον έλεγχο του επί των οικονομικών δυνάμεων της χώρας που έχουν, κυρίως, ανατεθεί στην μεσαία τάξη:

Η σφαίρα της πολιτικής και της ισχύος θα πρέπει, από την ίδια την φύση και την λειτουργία της, να είναι ελεύθερη από οικονομικές επιρροές, επιρροές οικονομικών ομάδων ή ειδικών συμφερόντων. Είναι κατάλληλο να θυμηθούμε την δήλωση του Σύλλα, που είπε ότι η φιλοδοξία του δεν είναι να αποκτήσει χρυσό, αλλά να εξουσιάζει αυτούς που τον κατέχουν.

Αυτή η ιεραρχική σύνθεση του Κοινοβουλίου θα αποκλείσει την κυριαρχία των συμφερόντων των κατωτέρων τάξεων, συμπεριλαμβανομένης της αστικής. Όπως δείχνει ο Έβολα, ένα φασιστικό κράτος θα πρέπει να φροντίζει

Αφ' ενός [...] να εξουδετερώσει την προλεταριακή και μαρξιστική επιρροή στον εργάτη και αφ' ετέρου να καταστρέψει την καθαρώς «καπιταλιστική» νοοτροπία στον επιχειρηματία.

Γενικώς αυτό που επιθυμεί ο Έβολα είναι μία πλήρης μεταρρύθμιση της βιομηχανικής κοινωνίας κατά έναν ηρωικό/στρατιωτικό τρόπο

ενάντια στην Μαρξιστική και υλιστική νοοτροπία, ο ίδιος τύπος «στρατιωτικής» στάσεως υπό την γενική έννοια, για την οποία κάναμε λόγο νωρίτερα, θα μπορούσε να είναι εξ ίσου επιδραστικός στο επίπεδο της εργασίας και της παραγωγής.

Η κατεπείγουσα αποστολή της αποκαταστάσεως της προτεραιότητος της πολιτικής έναντι της οικονομίας μπορεί να επιτευχθεί ελέγχοντας αυστηρώς «την τερατώδη ανάπτυξη του καπιταλισμού προς την κατεύθυνση της αχαλινώτου παραγωγής», έτσι ώστε να είναι:

περιορισμένη, με τελικό σκοπό την αποκατάσταση της οικονομίας, και παντός ό,τι είναι οικονομικό, στην δέουσα υποδεέστερη θέση, για ν' αποτελεί μόνον ένα μέσο προς έναν σκοπό, και μέσα σ' ένα οριοθετημένο πεδίο εντός μίας ευρύτερης ιεραρχίας αξιών και ενδιαφερόντων.

Η επιθυμία της βιομηχανίας για απεριόριστη αλλαγή πρέπει να χαλιναγωγηθεί από το κράτος, έτσι ώστε να επιτραπεί

η πρόοδος, ήτοι η κίνηση σε μία κάθετη κατεύθυνση για την πραγμάτωση των ανωτέρων εντελεχειῶν και της αληθούς αυτονομίας του προσώπου...

Ο στόχος του φασιστικού κράτους θα πρέπει πράγματι να είναι το στωικόν ιδεώδες της «αυταρκειάς», δηλαδή

*μία ηθική ανεξαρτησίας ή κυριαρχίας του ατόμου. Για να διαφυλαχθεί αυτή η αξία, όπου ήταν αναγκαίο, έπρεπε να ακολουθηθεί η αυστηρή αρχή του *abstine et sustine* (ἀνέχου και ἀπέχου).*

Η εθνική οικονομία, επίσης, θα έπρεπε να διέπεται από «λιτότητα» υπό την έννοιαν ότι

αν είναι αναγκαίο, διατηρώντας το γενικό επίπεδο διαβιώσεως σχετικά χαμηλό, υιοθετώντας αυτό που οι Άγγλοι ονομάζουν 'austerity'

(«λιτότητα»), η οποία, ακόμη και εντός ενός διαφορετικού περιβάλλοντος, έπρεπε να εφαρμοσθεί σε διάφορα σημεία από διαφορετικά έθνη μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά διασφαλίζοντας ένα μέγιστο ανεξαρτησίας μας.

Επομένως όσον αφορά την ζωή του έθνους γενικώς

θεωρούμε ότι η φυσιολογική κατάσταση είναι η αντίθετη των όσων σήμερα καθιστάμεθα μάρτυρες: Εμφανώς γενικευμένη ευδαιμονία και απερίσκεπτη ζωή από μέρα σε μέρα πέραν των διαθεσίμων μέσων, μαζί με ένα τρομακτικό κρατικό χρέος που οδηγεί σε ακραία οικονομική και κοινωνική αστάθεια, αυξανόμενη ύφεση και μίαν εισβολή ξένου κεφαλαίου, που φέρνει μαζί του πολλές σημαντικές, εμφανείς και αφανείς, δεσμεύσεις και επιρροές.

Μόνον ένα κράτος ανυψωμένο στο επίπεδο της πνευματικής «υπερβατικότητας» μπορεί να εκκολάψει την «ανάπτυξη της προσωπικότητας και της αληθούς ελευθερίας υπό την έννοιαν της

ἀρετῆς (virtus), κατά την Κλασσικήν αντίληψη». Όπως εξηγεί ο Έβολα,

Στην πραγματικότητα, προσωπικότης και ελευθερία μπορούν μόνο να κατανοηθούν επί τη βάσει της αυτ-απελευθερώσεως του ατόμου, σε κάποιον βαθμό, από τα νατουραλιστικά, βιολογικά και πρωτογόνως ατομικιστικά δεσμά που χαρακτηρίζουν τις προ-κρατικές και προ-πολιτικές μορφές υπό μίαν καθαρώς κοινωνική, ωφελιμιστική και κοινωνιο-συμβολαιακή έννοια.

*

Σε αυτές τις φασιστικές αντιλήψεις περί ιστορίας και περί φιλοσοφικής σημασίας του κράτους βλέπουμε, επομένως, το εκ διαμέτρου αντίθετον του αμερικανικού φιλελευθέρου τρόπου ζωής. Επί πλέον ελέγχουν ισχυρότατα τα ιστοριογραφικά λάθη Εγγελιανών όπως ο Φουκουγιάμα που, κατόπιν επιφανειακής απαριθμήσεως των εξωτερικών μεταβολών ενός κράτους, εξυψώνουν το πολιτικό status quo εις ιδεώδες, όπως επίσης και τις πλάνες των

Μαρξιστών που εκμαιεύουν ουτοπίες εξ εκείνων των μεταβολών.

Όλοι αυτοί οι λόγιοι αγνοούν την υπερβατική ή θεϊκή πλευρά της Πολικής, η οποία, όπως παρατηρήσαμε στην αρχική μας εξέταση της αρχαίας ινδικής και ελληνικής φιλοσοφίας, παρέχει επίσης την αληθή βάση για την αναγκαία ιεραρχική οργάνωση της κοινωνίας. Το κράτος θα πρέπει να έχει πάντα κατά νου την συγκρότηση της ψυχής και να στοχεύει, μέσω μίας ιεράς βασιλείας ή μίας πεφωτισμένης αριστοκρατίας, ή ελίτ, στην ψυχολογική βελτίωση των ατόμων που συναποτελούν το κράτος.

Υλιστικές κοινωνίες που διέπονται από οικονομικώς προσανατολισμένες πολιτικές θεωρίες, είτε πουριτανικές, είτε μαρξιστικές, είτε καπιταλιστικές, είναι ανίκανες για οποιαδήποτε πραγματική ιστορική εξέλιξη διότι το πνευματικό στοιχείο του ανθρώπου, το οποίο και μόνον είναι ικανό για αληθή κίνηση και εξέλιξη, δεν αναπτύσσεται κι ακμάζει ούτε στις μεσαίες ούτε στις κατώτερες πνευματικές τάξεις (κάστες), αλλά μόνο μέσα σε μίαν ανώτερη τάξη που αποτελείται

από αυτούς που οι Βρετανοί ευστόχως ονομάζουν «πνευματικούς και κοσμικούς κυρίους».

Επομένως η ιστοριογραφική θέση του Φουκουγιάμα απλώς αποτελεί μίαν περιγραφή της εκτροματικής καταστάσεως της ίδιας της Αμερικής, η οποία κατά την πορεία της ιστορίας της έχει σταδιακώς υποκαταστήσει με υλιστικές και οικονομιστικές αρχές κρατικής διοικήσεως τις πνευματικές αρχές που αρχικώς κατηύθυναν κατά βάθος όλες τις Ευρωπαϊκές μοναρχίες, της βρετανικής συμπεριλαμβανομένης. Η μέσω τεχνολογικών προόδων σημερινή επιταχυμένη προώθηση αυτών των υλιστικών αρχών από Αμερικανούς επιχειρηματίες όπως ο Μπιλ Γκέητς και ο Ήλντ Μασκ, προς μίαν κομμουνιστική ουτοπία παγκοσμίου διακυβερνήσεως και επιτηρήσεως, είναι πράγματι η τελική επιβεβαίωση της αφύχου και βαμπιρικής καταστάσεως της αμερικανικής κοινωνίας και κουλτούρας.

Εξετάζοντας αυτό το αμερικανικό πρόβλημα, παρατηρήσαμε τον μοιραίο ρόλο που έχει παίξει η ιουδαϊκή αστική τάξη στην ιστορία της Δύσεως,

διότι η επάνοδος των Ιουδαίων στην Αγγλία κατά την Πουριτανική επανάσταση συνδέεται ψυχολογικά με την καπιταλιστική σταδιοδρομία του νέου αμερικανικού κράτους, όπως επίσης και με τον αναπόφευκτο μετασχηματισμό του σε αστική ολιγαρχία. Πράγματι, όλες οι σύγχρονες πολιτικές θεωρίες που στοχεύουν στην υποβάθμιση ή στην διάλυση του κράτους ή του ηγετικού θρησκευτικού θεσμού ενός έθνους, είτε αυτές οι θεωρίες αποκαλούνται ελευθεριακές/φιλελεύθερες, είτε λαϊκιστικές είτε αναρχικές, μπορούν να αναγνωρισθούν ως παράγωγα της παθολογικού χαρακτήρος ιουδαϊκής οικονομικής νοοτροπίας, η οποία επίσης ευθύνεται για τον κοινωνικό εκφυλισμό που γενικώς συνδέεται με τον μοντερνισμό.

Αυτή η νοοτροπία μπορεί, και πρέπει, να αντικατασταθεί πλήρως από γνησίως ινδοευρωπαϊκές πολιτικές αρχές, οι οποίες δεν διατυπώνονται από την αστική τάξη εν ονόματι του λαού, αλλά από το μη εμποροκρατικό, γνησίως αριστοκρατικό τμήμα του πληθυσμού, το οποίον και μόνον δύναται να παράσχη την ηγεσία ενός πολιτισμένου κράτους με αληθή κουλτούρα.

Πράγματι η πρωταρχική αποστολή ενός πολιτικού καθεστώτος θα πρέπει να είναι η διατήρηση της πνευματικής υπεροχής των ανωτάτων πολιτικών σωμάτων του κράτους, καθώς επίσης και εκείνων των στρωμάτων του πληθυσμού, που αυτά εκπροσωπούν.

Περαιτέρω, η συμμαχία αμφοτέρων, κράτους και του βασικού θρησκευτικού θεσμού του, στην περίπτωση της Δύσεως της Εκκλησίας, πρέπει να παγιωθεί και ο ρόλος τους να ενισχυθεί μέσω του Άνω Οίκου του Κοινοβουλίου. Η τρέχουσα κοινοβουλευτική δομή διακυβερνήσεως θα πρέπει να αναδιοργανωθεί έτσι ώστε οι οικονομικές έγνοιες της Κάτω Βουλής και του Πρωθυπουργικού συμβουλίου υποτάσσονται εις και να επικυριαρχούνται από τις πιο αριστοκρατικού χαρακτήρος μέριμνες και θεωρήσεις μίας Άνω Βουλής, αφωσιωμένης στην εξύψωση της ιδέας του κράτους και του λαού του. Αυτό μπορεί μόνο να πραγματοποιηθεί μέσω ενός αυστηρού αποκλεισμού όλων των αντικρατικών, τεχνοκρατιστικών στοιχείων, συγκεντρωμένων στις Ιουδαϊκές ολιγαρχίες και στην αστική τάξη,

από τα ανώτερα πλοκάμια της κυβερνήσεως και της κοινωνίας.

Οι φιλοσοφικές κατευθυντήριες γραμμές για την αναγέννηση των εθνών μπορούν ήδη να ανευρεθούν μέσα στην μακρά παράδοση της Ευρωπαϊκής συντηρητικής φιλοσοφίας που έχω εκθέσει, και που αποτελούν αντικείμενο εντόνου εστίασεως στις Φασιστικές αρχές του Gentile και του Enoia. Βεβαίως ο Φασισμός, που επιπολαίως συγχέεται με τον Εθνικοσοσιαλισμό, έχει γίνει σήμερα ένας βδελυρός όρος για αυτούς που τυφλώς ακολουθούν την εξιουδαϊσμένη Αμερική στις διάφορες ουτοπικές περιπλανήσεις της.

Είναι καλό όμως να έχουμε κατά νουν ότι το τίμημα της αμερικανικής ουτοπικότητας είναι το έπαπειλουν τέλος της ιστορίας.